Kız ve Kurtarılan Kaz

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kurtarılan Kaz

Ebru Mina TOMURCUK

Maya sarı yağmurluğuyla bahçe yolunda seke seke yürüyor, yeşil lastik çizmeleri her su birikintisine basıp sıçratıyordu. Kıvırcık siyah saçları iki kısa topuz hâlinde zıplıyor, gülümsedikçe yanaklarındaki çiller dans ediyordu. Eski taş duvarın arkasında, uzun otların içinde bir şey hışırdadı. Maya durdu ve dikkatle dinledi. Sabah havasında yumuşak, hüzünlü bir vaklama yükseldi ve birinin yardıma ihtiyacı olduğunu anladı.

Maya duvarın üzerinden baktı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Beyaz bir kaz otların arasında oturuyordu; uzun boynu aşağı kıvrılmış, koyu yuvarlak gözleri onu izliyordu. Gri uçlu kanatlarından biri aşağı sarkıyor, yumuşak bir bezle sarılmıştı ve yanında küçük mavi bir kurdele dalgalanıyordu. Kaz titredi ve yine küçük, endişeli bir vaklama çıkardı. Maya fısıldadı: "Sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Maya, kırmızı pazen gömleğiyle bahçede çalışan babasını bulmaya koştu. "Baba, kanadı yaralı bir kaz var!" Babası güçlü ellerini kot tulumuna sildi ve bakmaya geldi. Kaz kaçmaya çalıştı ama kanadını kaldıramadı. Babası yumuşak bir sesle, "Dinlenmeye ve doğru türde bakıma ihtiyacı var. Her hayvan buna layıktır," dedi.

Nana, yumuşak terlikleriyle yolda sürünerek aceleyle dışarı çıktı. Gümüş topuzu sallanarak kazın yanına diz çöktü. "Zavallı canım," dedi, yuvarlak gözlüklerinin ardındaki kırışık gözleri sevgi doluydu. "Bir kazın sessiz bir yere, üzerinde dinlenecek yumuşak samana ve yakınında temiz suya ihtiyacı vardır." Maya'ya gülümsedi. "Ona bir barınak yapalım mı?" Maya o kadar hızlı başını salladı ki saç topuzları zıpladı.

Babası bahçenin elma ağacının yanındaki bir köşesini buldu; güvenli ve sakin bir yer. "Kazın dolaşıp yeniden yaralanmaması için alçak bir çit yapacağız," dedi ve iş eldivenlerini cebinden çıkardı. Maya tahta kazıkları tutarken babası onları nazikçe çakıyordu. Kaz, sargılı kanadı bedenine yapışmış ve turuncu gagası aşağıda, otların arasından izliyordu.

Maya küçük bez çantasını yumuşak samanla doldurdu ve barınağa taşıdı. Nana sığ bir kap getirip içine temiz su döktü; su küçük bir ayna gibi parlıyordu. Maya samanı sıcacık, rahat bir yuvaya yaydı. "İşte," dedi yumuşak bir sesle. "Kanadını dinlendirebileceğin rahat bir yer." Kaz uzun boynunu uzattı ve ona göz kırptı.

Kaz utangaçtı. Çitin içine girmek istemiyordu. Maya sessizce çimenlere oturdu ve küçük bir melodi mırıldanarak bekledi. Nana, "Ona zaman ver canım. Sevgi sabırlıdır," dedi. Yavaşça, kaz turuncu ayaklarını tek tek atarak ilerledi. Başını yana eğdi ve koyu, meraklı bir gözle Maya'ya baktı.

Maya her sabah, yağmur ya da güneş, geri geldi. Kaba temiz su getirdi ve samanı yastık kadar yumuşak olana dek kabarttı. Kazla yumuşak bir sesle konuştu. "Günaydın, Vak," diye seslendi ona, çıkardığı neşeli küçük sesten dolayı. Kaz artık onun ayak seslerini duyunca titremeyi bırakıyordu.

Babası Maya'ya çiti nasıl kontrol edeceğini ve her şeyin güvenli olduğundan nasıl emin olacağını gösterdi. "Doğru bakım, güvenli bir yer ve temiz bir yuva demektir," dedi ve gevşek bir kazığı sıkılaştırdı. Maya ona yardım etti; küçük elleri sağlam, çilli yüzü ciddiydi. Kaz, sargılı kanadı sıcak, kuru samanın üzerinde, onların çalışmasını izliyordu.

Bir öğleden sonra Nana, Maya'yla birlikte barınağın yanına oturdu. "Görüyor musun," dedi Nana, gülümseme çizgileri kırışarak, "her hayvanın barınağa, suya, yiyeceğe ve nazik bir sevgiye ihtiyacı vardır. Sen bu kaza dördünü de verdin." Maya sessizce otlanan kaza baktı. "İyileşmesini istiyorum," dedi. "İyileşecek," diye söz verdi Nana içtenlikle.

Günler geçti. Maya yumuşak saman ve temiz su getirdi, yakınına oturup yumuşak bir sesle konuştu. Sonra bir sabah harika bir şey oldu. Kaz dimdik ayağa kalktı, beyaz tüylerini silkeledi ve sargılı kanadını gerdi. Yüzünü buruşturmadı. Maya'ya parlak, güvenen gözlerle baktı ve güçlü, neşeli bir vaklama çıkardı.

Maya babasıyla Nana'yı görmeye çağırdı. "Bakın! Güçleniyor!" diye bağırdı, aralıklı dişleriyle genişçe gülümseyerek. Kaz sendeleyerek bir adım attı, sonra bir adım daha; turuncu perdeli ayakları samanın üzerinde sağlam duruyordu. Babası iş eldivenlerini birbirine vurdu, Nana elleriyle kalbini tuttu. Kaz gururla dimdik dururken küçük mavi kurdele dalgalandı.

Sonra kaz gri uçlu kanadını açtı ve çırptı; bir, iki, üç kez! Uzun boynunu gökyüzüne uzattı ve mutlu, neşeli bir sesle vakladı. Maya kahkahayla güldü ve o da kollarını çırptı. "Başardın!" diye tezahürat yaptı. Kaz yanına geldi ve başını nazikçe onun eline yasladı; sıcak ve güven doluydu.

Maya sıcak öğleden sonra güneşinde oturdu, kaz yanında dinleniyordu. İçinde derin bir gurur hissetti. Babasının çiti ve Nana'nın bilge sözleriyle birlikte, onun bakımı bir fark yaratmıştı. "Her hayvan sevgiye ve iyileşebileceği güvenli bir yere layıktır," dedi yumuşak bir sesle. Kaz, sanki her söze katılıyormuş gibi vakladı.

O günden sonra barınak sıcacık ve güvenli kaldı. Maya her sabah hâlâ yumuşak saman ve temiz su getiriyordu, çünkü sevgi sürekli verilen bir şeydir. Kaz güçlendi ve Maya yaklaştığında sevinçle kanadını çırpardı. Babası, "İyi bir yardımcıydın Maya," dedi ve çit kazığına yeni bir mavi kurdele bağladı.

Nana gülümsedi ve "En küçük eller en büyük iyiliği yapabilir," dedi. Maya başını salladı, kıvırcık topuzları sallandı. Yaralı bir kanadın doğru bakımla iyileştiğini ve utangaç bir kazın nazik sevgiyle cesurlaştığını öğrendi. Her hayvan dinlenebileceği ve iyileşebileceği güvenli bir yere layıktır. Ve Maya her zaman yardıma hazır olacağını biliyordu.